

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica Contra Horvm Temporvm Hæreses

In Qvibvs Quatuor Euangeliorum illi textus explicantur, quibus vel hæretici hodie (maximè Calvinus & Beza) ad sua dogmata propugnanda vti solent, vel ad hæreticorum dogmata impugnanda Catholici vti possunt

Stapleton, Thomas

Lvgdvni, 1595

14. Ite, ostendite vos sacerdotibus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39463

reti, & sibi esse utilis, quia opera eius habent dignitatem ad præmium consequendum, & sunt Deo grata, etsi non sunt vitia. In summa, iactantiam operum tollit Christus, quoad ipsos operantes; dignitatem & mercedem operum non tollit, quo ad Deum remuneratorem & iustum Iudicem.

13. *Iesu præceptor, miserere nostri.*

Fides amitti potest.

DOcent hæc verba, docetque prompta horum obedientia, quom necdum mundati iubente Christo ad sacerdotem irent, ut se mundos ostenderent, præclara fide istos profos imbutos fuisse. Christi opem implorant, Magistri titulo insigniunt, nullum sanitatis signum videntes promissioni credunt, & fidei impulsu (ait Calvini) proficiscuntur. Ex decem tamen illis iuxta fidem suam sanatis, vnus tantum regressus est dans gloriam Deo. Reliqui nouem ex sententia Calvini fidem amiserunt. Potest igitur amitti fides accepta. Relatur hic Calvini, quod Spiritu adoptionis adhuc regem non erant, & quod principia tantum & semen aliquod fidei acciperunt. Sed neutra cauillatio eum iuvat. Spiritu adoptionis spiritualiter eos fuisse regenitos, & filios Dei fuisse, dubitari non debet; quom Christus corpus sine anima nunquam genuerit, nec sacramentum regenerationis adhuc institutum fuit. Non principium tantum aut semen aliquod fidei, sed magna & fortis fides erat, qua necdum mundati ibant tamen ad sacerdotem, coram quo nisi mundi apparere non debebant: certò credentes se per obedientiam verbo Christi præstitam mundandos.

14. *Ite, ostendite vos sacerdotibus.*

Confessio sacramentalis descenditur.

AD hunc locum eadem garrir & reperit Calvini contra confessionem sacramentalem in Ecclesia Catholica, supra ad Matth. cap. 8. garruerat. Cui quæ eo loco responsa sunt, & hic responderi debent. Vnum tamen hic addit quod acerbius Catholicos perstringat, idque mirabili, ut sibi videtur, acumine, sed insigni admodum, ut ostendemus, stupor. Bis (inquit) stulti sunt non reputantes quam turpem infamam maculam suæ confessioni aspergant. Bene scilicet agitur si ex tanta eorum caterua, qui ad sacerdotes profecti fuerint, tantum decima pars ad Christum redeat, reliqui verò omnes impie alienentur. Neque enim obtendere poterunt confessionis suæ titulum.

quin profectum hunc vicissim regerere liceat, nullos à sacerdotibus reuerti gloriam Deo daturus. Hæc ille. Sed vt hominis impietatem prateream, qui eodem cauillo Christi quoque sanantis gratiã ludibrio exponit, à quo quum decem sanaretur, decima tantum pars dedit gloriam Deo, stuporem eius, quo percussus videtur, annotabo. Hoc ipso quippe in loco aliud subiecit, quo seipsum pulchre refutauit. Ait enim, *Quãquam nouem leprosis nihil in salutem profuit carnis sanitas, sed tantum pro fluxa & caduca fide temporale donum adepti sunt, sub hoc tamen typo nobis ostensum fuit quã efficax futura sit vera fides.* Hæc ille, priorem suam stupidam cauillationẽ ipsemet refutans. Eodem enim modo quanquam nouem istis leprosis nihil profuit carnis sanitas, sed tantum pro fluxa & caduca obedientia eundi ad sacerdotes, vt Christus iussit, temporale donum adepti sunt; sub hoc tamen obedientiã typo nobis ostensum fuit quã efficax futura sit vera Christianoꝝ obedientia, qui verẽ contriti adeunt sacerdotes, qui soluendi & ligandi potestate acceperunt, vt ab illis soluãtur. Sic in eadem pagina sui præ stupore oblitus, seipsum refutat. Quemadmodum nihil præiudicat aut veræ fidei, aut Christi sanãtis virtuti, istorũ nouẽ incredulitas: sic nihil præiudicat veræ in Ecclesia Catholica peccatorum cõfessionĩ, aut sacerdotali absolutiõni, istorũ nouem typica ingratiudo, vel ad vomitũ reuersio.

Caluini
scommã
in Christũ
redundat.

Caluinus
ex seipso
refutatur.

IN LVCAE CAP. XVIII.

II. Deus, gratias ago tibi, quia non sum sicut ceteri homines.

MVLTIIS verbis contendit hoc loco Caluinus, vt veram operum iustitiam quæ ex Spiritus S. gratia procedit, à Christo damnari doceat. Iste (inquit) Phariseus Dei gratia ascribit quòd iustus est, & quãquam Deo gratias agens fateatur quicquid bonorum operum habet, merum esse Dei beneficium, quia tamen operum fiducia innititur, seque alijs præfert, cum sua precatore reijciatur: vnde colligimus non rite neque insolidum humiliari homines (quãuis se nihil posse reputent) nisi operum meritis simul diffisi, salutem suam in gratuita Dei bonitate collocare discant. Et paulò post. Reprehẽditur in ea parte Phariseus, quia meritis suis innititur, vt Deum propitium habeat, quia dignus est. Sciamus ergo, quãuis bonorum operum laudem Deo quis ascribat, si tamen eorum iustitiam imaginatur salutis suæ causam esse, vel in eam recubit,

Operum
vera iusti-
tia defen-
ditur.

Bb